

Sygn. akt V Ca 552/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Iwona Szczypiór
Sędzia:	SSO Magdalena Kocój (spr.)
Sędzia:	SSR del. do SO Witold Benicki
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości przy ul. (...) w R.
przeciwko J. K.
o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt I C 497/15

1. odrzuca apelację,
2. zasadza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa radcowskiego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Magdalena Kocój SSO Iwona Szczypiór SSR del. do SO Witold Benicki

Sygn. akt V Ca 552/16

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 22 grudnia 2016 r.

W niniejszej sprawie strona powodowa zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 23 lutego 2016 r. w pkt I, w zakresie odsetek ustawowych od należności głównej (Sąd I instancji zasądził odsetki od należności głównej tj. kwoty 1.890,00 zł od dnia 26 lutego 2015 r.), zaś apelujący wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie odsetek od w/w kwoty od dnia 1.07.2014 r. do dnia zapłaty.

Wyrok Sądu I instancji niewątpliwie nie zawiera orzeczenia w przedmiocie oddalenia żądania pierwotnie zgłoszonego w pozwie odnośnie odsetek od należności głównej od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 25 lutego 2015 r. Brak było negatywnego rozstrzygnięcia co do dalszych odsetek, a strona powodowa nie wniosła o uzupełnienie orzeczenia w tym przedmiocie.

W tej sytuacji apelacja strony powodowej jest niedopuszczalna, albowiem nie można zaskarżyć orzeczenia w części nieistniejącej.

W niniejszej sprawie brak jest substratu zaskarżenia. Zgodnie z art. 367 § 1 k.p.c. kontroli apelacyjnej można poddać tylko rozstrzygnięcie, które wynika z wyroku. Orzecznictwo Sądu Najwyższego jest w tym zakresie jednolite. Nie można oprzeć apelacji na zarzucie, że sąd nie orzekł o całości żądania strony, albowiem w takim stanie przysługuje wniosek o uzupełnienie wyroku lub ewentualnie prawo do wytoczenia odrębnego powództwa (vide: T. Ereciński – Apelacja i kasacja w procesie cywilnym, Warszawa 1996, str. 18 i n.).

Ponadto Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 listopada 2009 r. podkreślił, że o treści wyroku decyduje nie jego uzasadnienie lecz sentencja (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.11.2009 r., II PZ 19/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.05.1969 r., II CR 139/69).

Nadto jak słusznie wskazywał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowieniu z dnia 14 grudnia 2011 r. (I CSK 138/11), orzeczenie nie zawiera rozstrzygnięcia, jeżeli sąd ustosunkuje się wprawdzie do żądania strony w uzasadnieniu orzeczenia, ale pominie je w sentencji orzeczenia (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1967 r. II CZ 144/66, OSNCP 1967, nr 7-8, poz. 144). Oznacza to, że pominięcie w sentencji orzeczenia kończącego sprawę w instancji rozstrzygnięcia o całości żądania objętego pozwem stwarza stronie uprawnienie do domagania się uzupełnienia orzeczenia, nie daje natomiast podstawy do zaskarżenia orzeczenia z tej przyczyny, nie można bowiem zaskarżyć orzeczenia, które nie istnieje. (...) Te same uwagi należy odnieść do problemu, jaki łączy się ze zgłoszeniem roszczenia o odsetki. Należy przyjąć, że uwzględnienie przez Sąd tego roszczenia tylko w części pociąga za sobą konieczność zaznaczenia tej okoliczności w sentencji.

Przenosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że wniesiona przez powoda apelacja obejmuje żądanie, co do którego brak jest rozstrzygnięcia Sądu I instancji, brak bowiem w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia o dalszych odsetkach, których powód się domagał. Powód powinien uprzednio złożyć wniosek o uzupełnienie wyroku w trybie art. 351 § 1 k.p.c., czego bezsprzecznie nie uczynił. Apelacja zatem w zakresie zgłoszonych w pozwie, a popieranych w treści apelacji dalszych roszczeń odsetkowych, dotyczy nieistniejącego orzeczenia i jako niedopuszczalna podlegać musiała odrzuceniu na podstawie art. 373 w zw. z art. 148 § 2 i 391 § 1 k.p.c. o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt I sentencji.

Dodatkowo Sąd Okręgowy zauważa, że przedłożone wraz z pozwem dokumenty nie wskazywały jednoznacznie, iż reprezentujący Wspólnotę MZBM Sp. z o.o. w R. jest uprawniony do reprezentowania powodowej Wspólnoty. Przedłożono bowiem jedynie kserokopię odpisu z KRS dla „zarządcy” tj. Sp. z o.o. MZBM w R. oraz kserokopię umowy o sprawowanie zarządu nieruchomością wspólną zawartej w dniu 14.08.2002r. pomiędzy pełnomocnikami wskazanymi przez Wspólnotę w uchwale właścicieli lokali z dnia 21.03.2000r., nie przedstawiając m.in. tejsze uchwały. W tej sytuacji, wobec wątpliwości jakie powziął Sąd Okręgowy, z urzędu dopuścił dowód z treści tzw. Księgi wieczystej „macierzystej”, z której lokale były wyodrębniane, tj. (...), gdzie w dziale III wpisana jest wzmianka dotycząca zarządu nieruchomością wspólną o treści: „zarząd częściami wspólnymi sprawuje Miejski Zarząd Budynków Mieszkalnych w R.”.

Z kolei zgodnie z art. 40 ustawy dnia 24 czerwca 1994r. o własności lokali (jt. Dz.U.2015.1892) państwowe lub komunalne jednostki organizacyjne, sprawujące na podstawie przepisów dotychczasowych zarząd nieruchomościami wspólnymi, są obowiązane zapewnić dla każdej z zarządzanych nieruchomości wspólnych ewidencję umożliwiającą najpóźniej od dnia 1 października 1994 r. ustalenie kosztów i przychodów dla każdej wspólnej nieruchomości oraz powiadomić współwłaścicieli, nie później niż do dnia 30 listopada 1994 r., o zmianach, jakie wprowadza niniejsza

ustawa co do sposobu zarządzania nieruchomością wspólną oraz co do ponoszenia jego kosztów. Ust. 2 tego przepisu przewiduje, że do czasu uregulowania tych spraw przez właścicieli, do zarządu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o własności lokali dotyczące zarządu zleconego przez właścicieli osobie fizycznej lub prawnej. Z tych względów mimo pewnych braków wykazujących należyte umocowanie Zarządcy, uniemożliwiającej ocenę ważności

i skuteczności umowy o sprawowanie zarządu nieruchomością wspólną z 14.08.2002r., należało uznać, że ze względu na wyżej wskazane okoliczności, powodową Wspólnotę może reprezentować MZBM Sp. z o.o. w R., która jako zarządca ma uprawnienia m.in. do dochodzenia od właścicieli lokali należności związanych z użytkowaniem nieruchomości wspólnej – w tym opłat na fundusz remontowy.

O kosztach Sąd orzekł w pkt II sentencji na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 1w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Z 2015 r. poz. 1804).

SSO Magdalena Kocój SSO Iwona Szczypiór SSR del. do SO Witold Benicki

ZARZĄDZENIE

(...).

R., 30.12.2016r.